

Univerzitní vzdělávání bývá často dáváno do souvislosti se symboly svobody a demokracie, neboť je jednou z cest k seberealizaci, ke zdravému sebevědomí, k dobrému pracovnímu uplatnění a k plnohodnotnému životu. Univerzita pomáhá dosáhnout tyto životní hodnoty tím, že poskytuje studentům možnost uplatnění nezadatelného lidského práva – totiž práva na vzdělání. Naplnění tohoto práva je nicméně podmíněno poskytnutím rovných příležitostí. V oblasti vzdělávacího procesu představují rovné příležitosti ke studiu možnost integrace handicapovaných studentů. Toto bývá zdůrazňováno zejména současnými humanistickými přístupy.

Osobně jsem se s problematikou integrace studentů setkal poprvé jako administrativní pracovník a koordinátor mezinárodního vzdělávacího programu Sokrates/Erasmus na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze v roce 2003. Přítomnost bariér a handicapů jsem poprvé poznal paradoxně na mezinárodní úrovni. Překážkou zde byly kulturní a jazykové rozdíly u zahraničních studentů, které působily problémy v řadě momentů realizace jejich pobytu na univerzitě. Význam integrace nespočívá pouze v přijetí těchto studentů na půdě univerzity, ale zejména ve vytváření stejných podmínek – rovných příležitostí ke studiu. Tuto skutečnost jsem si daleko více uvědomil později při realizaci zahraničních pobytů pro studenty se zdravotním handicapem na Univerzitě Karlově v Praze. Komplikace, se kterými jsem se setkal a které se jevily jako neřešitelné, mě vedly k úvahám o komplexnosti problému integrace znevýhodněných studentů na univerzitě a následně mě inspirovaly pro zvolení této diplomové práce.

Na základě několikaleté zkušenosti mohu potvrdit, že dobrá informovanost studentů je základem spolupráce a plnohodnotného naplňování jejich působení na vysoké škole.